

**Městys
Doudleby nad Orlicí
4 / 2012**

Z P R Á V Y

Vážení občané,

Před rokem v tomto prázdninovém čase jsem vás seznámil s probíhajícími pracemi na rekonstrukci mateřské školy. Čas plyne velmi rychle a obnovený provoz „vylepšené“ MŠ už bude slavit své první výročí.

Další „bolák“ našeho městyse, který si zasloužil ošetřit, je budova naší základní školy. Dotaci na tuto opravu jsme však nezískali, a tak celou historickou fasádu financujeme z rozpočtu městyse.

Stavební práce začaly na konci května a dnes již můžeme vidět, jak se proměnila východní strana budovy. Na to, jak bude vypadat hlavní vstupní průčelí, si ještě musíme chvíli počkat. Doba, kdy čelní stěna odhodí bílý plášť a bude demontováno lešení, se však již blíží. Stavební firma Ing. Václava Hynka odvádí skutečně kvalitní práci. Jsme rádi, že právě oni získali tuto zakázku.

Všichni víme, že je nutné ještě vyřešit dostavbu kuchyně, fasádu školy ze strany obrácené do dvora a objektu přístavby sociálek a schodiště. To je otázka našich finančních možností v letech příštích.

A co se u nás ještě změnilo?

V loňském roce jsem se v prvním čísle zpráv zmínil o nevhlednosti prostoru „Králikova kopce“. Ti z vás, kteří chodí kolem, určitě již změnu zaznamenali. Byly zde provedeny terénní úpravy a po velkém boji s plevelem byla plocha osázena stromy a keři. Ještě je samozřejmě co vylepšovat, ale ten první pohled už snad není tak děsivý, jako byl dříve. Na zadní straně přebalu těchto zpráv přikládáme foto: dříve a dnes.

Hezký zbytek letních dnů

Jiří Kaplan, starosta městyse

OČKOVÁNÍ PSŮ PROTI VZTEKLINĚ

středa 12. 9.

od 15,00 do 16,00 hodin

středa 19. 9.

od 15,00 do 15,30 hodin

v garáži za úřadem městyse

cena 80,- Kč

očkovací průkaz psa s sebou

Doudleby jako samosprávná obec

Počátek 20. století přinesl Doudlebům nad Orlicí třetí významnou změnu v dopravní situaci. Po stavbě silnice od Kostelce nad Orlicí na Vamberk na rozhraní 30. a 40. let 19. století, po výstavbě železnice Hradec Králové – Lichkov a jejím zprovoznění v roce 1874, se Doudleby nad Orlicí staly výchozím místem železničního spojení do Rokytnice v Orlických horách. Cesta k němu nebyla náhodná ani jednoduchá.

Postavení drah Hradec Králové - Lichkov, Choceň - Brno a Ústí nad Orlicí - Mezilesí představovalo tři hlavní spojnice v oblasti Podorlicka. Avšak vlastní Orlické hory a jejich podhůří zůstávaly nadále bez železničního spojení. To omezovalo rozvoj průmyslové výroby a upevňovalo bídne postavení obyvatel. Zvláště velký kontrast se v tomto směru jevil ve srovnání s oblastí Liberecka, Jablonecka a Trutnovska. Nebezpečí možných výrazných sociálních projevů vyvolalo nezbytnost přímých opatření pro výstavbu doplňující sítě vedlejších, místních (lokálních) železnic Podorlicka. Existence četných společností, nejasnost projektů, zvláště pak množství místních sporů, realizaci zdržovalo. To se projevilo předkládáním návrhů mnoha různých projektů. Zemský zákon o zvelebení železničtví nižšího řádu z roku 1892 rozvoj příznivě ovlivnil. Platí to i pro místní dráhy v Podorlicku. Takovou byla MDDVR, Místní dráha Doudleby nad Orlicí – Vamberk – Rokytnice v Orlických horách.

Vzestup průmyslové výroby ve Vamberku měnil město v čilé průmyslové středisko, které však bylo závislé na pozemní formanské dopravě od stanic v Kostelci nad Orlicí a Potštejně. Proto vznikl požadavek zřídit další stanici mezi Potštejnem a Kostelcem nad Orlicí se spojením přes Vamberk. Spory o trasu (projekt železnice ze Žamberka do Rokytnice v Orlických horách aj.) ovlivňovala kromě již zmíněných skutečností i problematika národnostní, která se v 90. letech dostávala do popředí.

Po řadě místních jednání, protestních a přesvědčovacích akcí, intervencí různých národnostních i sociálních skupin, společenství měst či obcí a jejich představitelů i společností, směřujících z různých příčin převážně proti stavbě vůbec, proti místu zřízení odbočné stanice, správě a financování dráhy či vedoucí úloze společnosti ÖNWB (Österreichische Nord - West Bahn) v řízení povozu, což vše výrazně zdrželo potřebné

právní akty pro stavbu, vyšel 28. 5. 1903 výnos ministerstva železnic o zřízení stanice v Doudlebách nad Orlicí, 14. 7. zákon o účasti státu na stavbě železnice a 5. 10. se ustavila Společnost místní dráhy Doudleby nad Orlicí – Vamberk – Rokytnice v Orlických horách (MDDVR, Landesbahn Daudleb – Wamberk – Rokytnitz - LBDWR). Koncesi na stavbu získal pražský stavitel Z. Kruliš 27. 12. 1904. Nevztahovala se však na prvních 600 m trati. To byl úsek, v němž měla stát doudlebská železniční stanice, o jejíž umístění se rovněž vedly spory. Byly vypracovány tři varianty umístění. Dvě pocházely od projektanta ÖNWB, které se od sebe lišily pouze umístěním budovy nádraží vpravo či vlevo od železnice v místě dnešního nádraží. Třetí vypracoval Ing. Kodl, který umístil budovu nádraží do parku pod zámkem. Podle požadavku hraběte však park nesměl být narušen. Konečný plán, který vycházel ze všech zmíněných variant vypracovala ÖNWB. Proti zřízení stanice v Doudlebách nad Orlicí se ostře postavilo zastupitelstvo Kostelce nad Orlicí s tím, že naplánované umístění nádraží způsobí pokles významu Kostelce nad Orlicí i Vamberka. Avšak neuspělo. Stavební povolení pro výpravní budovu stanice bylo vydáno 15. 5. 1905. Umožnilo rozšíření kolejiště, stavbu nové budovy a rampy se skladištěm.

Terénní práce přinášely v různých částech stavby rozličné složité problémy, které rázně řešil stavitel Kruliš, často i osobním příkladem. Jedním takovým místem byla i ona počáteční část trati, kterou koncese nezahrnovala. Nebyl to jen již zmíněný problém umístění nádraží.

Údolní nivu Divoké Orlice a Zdobnice v oblasti soutoku, kterou odbočná stavba procházela, tvořily mocné nánosy a močálišť. Bylo nezbytné zpevnit terén a vybudovat odolný násep. Materiál byl získáván z odbourávaného svahu v místech budoucího nádraží, odstavné a nákladové koleje. Dobový snímek zachytil, jak kopáči pracovali na vytvoření potřebného prostoru. S krumpáči a lopatami pózují ve svahu, po němž se plahočili jako mravenci. Odkopaný materiál odváželi na vozících, které v počátečním období po málo zpevněném terénu tlačili ručně, později jej po trase budoucí dráhy rozvážela úzkorozchodná železnice.

pokračování příště

Jan Kaplan, kronikář

Místní knihovna

Do 24. září můžete v knihovně shlédnout výstavu malířky Jindřišky Kühnové. Obrázky krajin, hlavně Podorlicka, zátiší i mandaly je možné zakoupit. Včetně obrazu zříceniny hradu Potštejna ve výloze.

Na podzim připravujeme cestopisnou přednášku o Japonsku s Konstantinem Korovinem, besedu a přednášku o protinacistickém odboji v našem kraji Libora Pařízka a autorské čtení s kytarou Jiřího Dědečka a Terezy Brdečkové.

Výběr z nových knih:

Enard M.: **Vyprávěj jim o bitvách, králích a slonech** (román, inspirovaný skutečnou, ač poměrně neznámou, epizodou z Michelangelova života)

Grig K.: **Třetí kaple** (napínavý a mysteriózní příběh ze současnosti, točící se kolem tajné kaple Karla IV., stavěné jako schránka pro císařovu nejcennější relikvii)

Mercier P.: **Noční vlak do Lisabonu** (cesta nočním vlakem je metaforou pro životní pouť každého z nás, působivá „duševní“ detektivka, která jde do hloubky)

Tučková K.: **Žitkovské bohyně** (vysoko v kopcích Bílých Karpat žily ženy obdařené výjimečnými schopnostmi, uměly léčit a pomáhat a také prý viděly do budoucnosti; etnografka Dora Idesová při přípravě vědecké práce rozplétá jejich těžké osudy a přitom objeví v archivu operativní svazek StB vedený na svoji tetu...)

Ebertová S.: **Tajemství porodní báby a Osudy porodní báby** (první dva díly tetralogie ze Saska raného středověku)

Lasica M.: **O lidech a lidech** (vtipné fejetony známého herce, autora písňových textů a také divadelního režiséra na témata charakteru spíše vážného)

Gladiš D.: **Hedvábná stezka** (kniha nabitá osobními zážitky, maximem kulturních a historických informací, zajímavostí a kuriozit je návodem, jak a kudy přejít část Asie; trasy přes Turecko, Pákistán, Írán, Afghánistán a Čínu sledují historickou síť obchodních cest)

Lalík M.: **Práce s počítačem pro seniory** (první kroky s PC, psaní a tisk textů, práce s internetem a e-maily...)

Hošková H.: **Batika - malování voskem** (ojedinělý a neotřelý náhled do tajů této nádherné historické techniky)

Prekopová J.: **Aby láska v rodinách proudila** (kniha světoznámé české psychologičky o rodičovství a empatii)

Dixon D.: **Objevení Tyranosaura rexe** (formou komiksu pro mládež představen poutavý příběh vědecké rivality)

Heitz B.: **Lojzicka krtčí babička - Šupito presto** (další komiks, tentokrát první dobrodružství krtčí babičky Lojzicky na cestě za dlouho neviděným přítelem Ferdinandem do rezervace Camarque v Provence)

Krásný zbytek prázdnin a dovolených přeje

Helena Hájková

Hasiči v Doudlebách nad Orlicí

Oprava z minulého čísla: V odstavci začínajícím: „V roce 1893....“ byla chybně uvedena částka, kterou hasičský sbor dostal od pojišťovny. Celý odstavec má tedy správně znít takto: „V roce 1893 má sbor 33 činných členů. Velitel hasičského sboru Jindřich Pavlát je toho roku jmenován starostou obce. Za pomoc při požáru v Podhorné dostal doudlebský hasičský sbor od pojišťovny „Slávie“ 85 zlatých.“

Další pokračování z čísla minulého:

Období let 1900 – 1918

V roce 1900 má sbor 27 činných členů. Dne 18. června na župním sjezdu konaném na Vrbici byla župa rozdělena na pět okrsků. Doudleby nad Orlicí byly zařazeny do prvního okrsku se dvěma sbory kosteleckými - tovární a městský, Kosteleckou Lhotou a Svídnicí.

Počátek dvacátého století byl na požáry bohatý. První jarní den nového století se přihlásil požárem panských stodol na Fábrově již 20. března. Dne 7. července byl nahlášen požár obydlí pánů Komárka

a Horkého, za týden nato 12. července, se opět o půl čtvrté odpoledne přihlásil Fábrov požárem panských stájí a ještě ten samý den v osm hodin večer hořely stodoly pana Hlaváčka v Doudlebách nad Orlicí. Dne 15. října sbor vyjíždí k požáru domku pana Svobody ve Vyhnánově a druhý den - 16. října - k požáru firmy Dostál ve Vamberku. V prosinci doudlebský sbor sice vyjel k požáru stodoly do Podřezova, ale pro mnoho sněhu a ochablosti ohně, se vrátil domů.

Za výpomoc při obou požárech na Fábrově obdržel sbor od Michaela, hraběte z Bubna a Litic, uznání a 25 zlatých (50 korun) odměny. V tomto roce bylo ustanoveno odbývat každé pondělí o šesté hodině večerní pravidelná cvičení.

V roce 1901 má sbor již 34 činných členů. Dne 9. února byl pořádán hasičský bál s příjmem 138,825 zl. Po odečtení vydání 82,125 zl., do hasičské poklady tedy zbylo 56,70 zl., což je 113 korun a 40 haléřů. Dne 26. února se hasičský sbor za vedení velitele Jindřicha Pavláta účastnil v počtu 14 členů pohřbu zesnulého pana hraběte Heřmana z Bubna v Horním Jelení. Pohřbu se zúčastnila deputace obecního výboru, učitelského sboru, tělovýchovné jednoty Sokol a všichni úředníci panství. Jelo se na dvaceti saních. („Posel z Podhoří“ z roku 1901).

V pondělí Svatodušní dne 27. května byla uspořádána hasičskou župou východních Čech v Kostelci nad Orlicí slavnost dvacátého výročí trvání župy „Orlice“. Při dopolední schůzi obdržel velitel zdejšího sboru Jindřich Pavlát upomínkový stříbrný odznak. Dne 23. března v obecním zastupitelstvu byli zvoleni do požární komise Antonín Kaňka, Antonín Suchánek a Jan Hlaváček. Bylo jednáno o prodeji první doudlebské stříkačky, o kterou se hlásili dva kupci. Prodej byl schválen a stříkačka z roku 1834 se prodala za 150 korun.

Požáry se Doudlebám nad Orlicí vyhnuly a tak sbor v tomto roce zasahoval jen 27. května ve Vamberku a v září v Brné u Potštejna.

Dne 11. července bylo v Doudlebách nad Orlicí uspořádáno okrskové cvičení.

V roce 1902 má sbor stále 34 činných členů. Dne 25. ledna byl opět uspořádán hasičský bál, z nějž byl příjem 252,26 K. Po odečtení vydání 196,95 K zbylo do pokladny sboru 55,31 korun. Dne 2. června vykonal přehlídku sboru dozorce župní jednoty Karel Brdička. Na

podporu pořádání hasičské školy v Kostelci nad Orlicí bylo z obecního důchodu darováno 60 korun. V tomto roce sbor zasahoval jen u požáru hostince Matěje Zaňky v Příkazích.

V roce 1904 dne 30. května krátce po půlnoci vznikl oheň v domku čp. 132 „Na Spálenisku“ v židovské čtvrti v Doudlebách nad Orlicí. Při tomto požáru zahynul 16letý syn František, obuvnický učeň a jeho 61 letý otec, dělník, František Štändera. Byl tak popálený, že zemřel, než ho dovezli do rychnovské okresní nemocnice.

V lednu v roce 1905 byly na schůzi provedeny volby do výboru sboru. Předsedou se stává František Šebetka a dozorcem náčiní je Jan Valenta. Členové výboru jsou: Jan Hlaváček, V. Kněžek, V. Prachař, Jan Provazník a jako náhradníci jsou zvoleni: Josef Balous a V. Doležal. Revidenti účtů jsou Adolf Balous a J. Kafka. První lezec je J. Valenta, druhý lezec J. Kafka, první stříkačnický V. Prachař a druhý stříkačnický je J. Černý. Ve sboru byli tedy jenom: velitel, předseda, jednatel a cvičitel. 15 lezců a bouračů, 20 stříkačnicků, 9 ochránců a 5 hornistů. Hasičský sbor v Doudlebách měl tedy v roce 1905 již 53 činných členů. Dne 16. března bylo jednáno s firmou K. Churain z Chrudimi o opravě hasičských potřeb. Za opravu starého náčiní bylo zaplacen 300 K a za odebrané nové věci 484,67 K. Dne 8. června byla přečtena odpověď A. Smékala z Prahy na navrhovanou opravu stříkačky z roku 1884. Oprava stříkačky pak stála 434 korun. Dne 5. října vznikl požár stodoly a stavení pana Mertý.

V roce 1906 má sbor již 58 činných členů. Dne 4. června odbývala se slavnost 25letého trvání sboru. Na tuto oslavu bylo objednáno 200 ks pamětních medailí, trikolory a plakáty. Po Josefu Hudečkovi se stal cvičitelem Leopold Svoboda.

V roce 1907 dne 14. června hrozná živelná pohroma navštívila Orlické pohoří, hlavně údolí Zdobnice a Kněžny. Průtrží mračen v horách se rozvodnily obě řeky a již o dvanácté hodině byla příšerná podívaná na pole i luka mezi Vamberkem a Doudlebami nad Orlicí. Byla to jedna hladina. Trať lokálky byla na třech místech prorvána, takže byla doprava na delší čas přerušena.

V roce 1908 ve středu 11. března o půl jedenácté večer vypukl oheň v budově, kterou měl najatou valchař A. Hudeček a požár v „mašinách“ objektu řezníka Josefa Krska. Zásahu se zúčastnilo 28

činných členů a 5 ochránců. Dne 14. prosince vznikl požár ve stavení Václava Zámise, který byl díky příteli Pavlovi v zárodku uhašen.

V roce 1910 má sbor 45 členů.

V roce 1911 má sbor 40 členů a 40 členů přispívajících.

V roce 1913 má sbor 37 činných členů a 49 členů přispívajících. Dne 26. května proběhla prohlídka bezpečnosti v obci a sboru dobrovolných hasičů župním dozorcem Leopoldem Svobodou. Ve dnech 16. – 17. srpna následkem lijáků se rozvodnila Divoká Orlice a její přítok: Kněžná, Alba a Zdobnice. V noci z neděle na pondělí 18. srpna byla poškozena železniční trať v zámeckém parku tak, že cestující byli nuceni přestupovat z jednoho vlaku do druhého. Louky od Kostelce nad Orlicí až k Týništi nad Orlicí byly zatopeny a celá krajina se podobala velikému jezeru, z něhož tu a tam čouhaly jen stromy a křoviny.

V roce 1914 po vyhlášení světové války z nařízení politického úřadu vysílal po dobu čtyř měsíců každou noc stráž bezpečnosti po 4-5 členech.

V roce 1915 čítá sbor již jen 15 členů. Dne 2. listopadu vypukl požár ve sklepě továrního domku firmy Hernych. Od roku 1916 až do roku 1918 má hasičský sbor v Doudlebách nad Orlicí pouhých 9 členů.

V roce 1917 dne 15. března vypukl požár ve „Staré hospodě“ u Vaňků, čp. 45 a dne 4. července pak požár stodoly Josefa Šimona na Mnichovství.

Období let 1918 – 1937

V roce 1918 se rozpadlo Rakousko-uherské soustátí a 28. října se zrodila Československá republika. Skončila první světová válka, ve které padli naši členové: Michal Boháč, Josef Sládek, Antonín Novák, Jan Kvapil a Josef Balous.

V roce 1921 dne 22. června za velmi chladného počasí bylo slaveno 40leté výročí založení hasičského svoru v Doudlebách nad Orlicí. Podle zprávy, kterou vypracoval učitel Miroslav Pazourek, člen hasičského výboru, za 40 let trvání se sbor účastnil 96 požárů, z nichž 20 bylo v zárodku udoláno. Kromě toho bylo 36 planých poplachů. V sousedních obcích se sbor účastnil požárů ve 44 případech.

pokračování příště

Zdeněk Moravec

MVDr. Edvard Tomíček: Poslední leč

– povídka na pokračování

Zatímco pan Prášil zahajoval debatu o termínu poslední leče, která bude hned tu neděli po Třech králich, Květoušek opatrně pravou rukou shrnoval své bohatství ze stolu na jeho okraj, kde pod okrajem desky stolu měl připravenou levou ruku k zachycení vyhraných „milionů“. Vtom mu jedna mince spadla na zem, soused mu ji chtěl podat, a při zvedání se – jak to bývá, drel do stolu a všechny řečené miliony se vysypaly Květouškovi do klína.

V takovém případě ženy, věrný své přirozenosti rychle dají kolena od sebe a tím zachrání padající věci v rozvinuté sukni. Zatímco chlap srazí kolena k sobě a když má štěstí, část padajícího pokladu mu zůstane v klíně.

S Květouškem to bylo trochu složitější. On byl sice jako mužský a nosil kalhoty, ale proti padajícím mincím dal, věren své přirozenosti, hezky rychle kolena od sebe! Každý jsme to v životě vícekrát zažili. Je prý na to dokonce přírodní zákon. Čím napjatější atmosféra, tím déle a s větším hlukem padají na zem věci, které by vlastně vůbec na onu zem padat neměly.

„Nech je bejt! Sebereš si je potom!“ vyštěkl mimořádně pánovitě na Květouška nervózní pan hostinský a trochu mírněji, ale s výčitkou se obrátil na nejstaršího z karbaníků, kterým byl pan řídící Nosek:

„Taky jste si tu poslední hru mohli odpustit, když vidíte, kolik toho máme ještě projednat. Alespoň ty bys mohl mít rozum.“

Není třeba dodávat, že se to panu řídícímu zrovna moc nezamlouvalo, protože byli s hostinským dlouholetí přátelé.

Termín byl určen rychle. Všichni souhlasili se změnou termínu poslední leče na první neděli po Novém roce. Svižně se dohodli, kromě jiného, že první svačina bude nahoře pod lesem u velkého posedu, další pak s ohníčkem u srubu dole u říčky.

Po příchodu do hospody bude jako obvykle knedlíčková polívka paní hostinské. Dohodnout a rozhodnout museli hlasováním, zda po polívce bude řízek nebo guláš. Vyhrál řízek, což mělo logiku, neboť guláš po polívce, to jaksi nešlo do sebe.

Na cestu dostane do torby každý myslivec i honci „lišnovské“ klobásky. Pan hostinský potřeboval jenom vědět, kolik jich má na jednoho udělat. Předloni byly dvě a zdálo se to málo, vloni čtyři, bylo skoro moc, myslel si tedy, že by letos udělal na každého tři.

Chlapi se nějak nemohli rozhodnout, obrátil se tedy na svého kamaráda, pana řídícího: „Co myslíš Lojzo, budou tři stačit?“

A pan řídící, stále ještě mírně dotčený poznámkou kamaráda, mu to trochu vrátil, jak si myslel, že vtipně: „Podívej, Franto, mně je to jedno, kolik jich bude, hlavně, když do nich nenatlučeš nějaký „čurbes“!!!“

Hospoda ztichla. Všichni ztuhli v očekávání věcí příštích, neboť si byli vědomi, že tohle tedy pan řídící říci neměl. Každý čekal na ostrou reakci pana hostinského, ale ten kupodivu dokončil schůzku, zinkasoval od chlapů útratu, zároveň vybral dohodnutou zálohu na poslední leč, vyprovodil mlčky hosty z hospody, zamkl, pozhasínal a šel si lehnout.

Nedošel však daleko. Ještě v lokálu u dveří se otočil, vrátil se k šenku a natočil si pivíčko. Pomyslel si, však si ho zasloužím. Pak v klidu, ve stoje, poslal ten božský nápoj do svých útrob, aby trochu odčinil příkoří, které mu dnes učinil jeho dlouholetý kamarád a přítel. Pivíčko v břišku zapracovalo, leč po svém. Nahlásilo do centrály v mozku, že na zmírnění dotčeného příkoří, jež bylo mimořádné, potřebuje posily.

„Se rozumí samo sebou,“ souhlasí pan hostinský v duchu a natočil si druhé pívko. S tím si už ale sedl na svou koženkou vypolstrovanou židli vedle šenku. Trochu nasál piva pro chuť a polohlasně začal přemítat, co se mu to vlastně dnes přihodilo. V zšeřelém lokále, kam z venku svítily dvě pouliční svítilny, se mu krásně přemýšlelo.

„Co si ten Lojza vlastně myslí, že o mně před celou hospodou prohlásí, že dávám do svých výrobků „čurbes“?! Nejsem žádný svatý, člověk nějak musí přežít, ale myslivcům do klobás dát něco špatného, to tedy ne!! Nejspíš bude ten zatracený Lojza pořád ještě naštvanej, že jsem mu před lety přebral Růženku, tak mi to teď na stará kolena vrací. Ale to ti Lojzíku nedaruju a pořádně oplatím!“

Zjevně potěšen tímto objevem, sáhl pan hostinský do pultu, vytáhl zezadu nejlepší koňak, který tam byl a dal si velkého panáka. Měl pocit, že to bylo přesně to, co potřeboval. Ale nebylo. I toho koňaku bylo na

křivdu málo. Hlavně však pořád nevěděl, jak on to má tomu zatracenému Lojzovi oplatit. Dal si tedy ještě jednoho a najednou ho osvítilo.

J a s n á z p r á v a ! Vždyť je to tak jednoduché, že mě to nenapadlo hned. Vyskočil ze židle, chodil po ztemnělém lokálu a rozkládal rukama a nahlas pro sebe upřesňoval způsoby pomsty. Najednou se zastavil, chvíli koukal nepřítomně na všechny strany a pak z něj vyběhlo: „Krucí, já mám hlad!“

Bezděky si vzpomněl na párky v lednici, které kvůli tomu provokatérovi zapomněl nabídnout chlapům a přišel o kšeft.

„Sežeru aspoň trochu sám“, sáhl do lednice a vytáhl z hromádky tři párky, položil na tácek, nalil si posledního Henessyho a natočil také poslední pívko.

V jakém pořadí to do sebe dostal, necháme na něm. Jedno je jisté, když jej ráno paní hostinská lehce budila, myslel, že ho volají k poslednímu soudu. Postupně se však vzpamatoval, a když se pak do pasu umyl studenou vodou, vydrbal záda ručníkem a vzpomněl si na pomstu, kterou přichystal panu řídícímu, začal se usmívat. Svět byl zase krásný a kudy chodil, říkal: „Však já mu ukážu, já mu dám co proto, já mu to osladím, atd.“

Na dopoledne si vzal u paní omluvenku, myslel, že by ji mohla pomoci dcera se zetěm, v poledne prý bude doma. Vzal si psa, zlomil flintu a vydal se nahoru k lesu, vyčistit si hlavu.

Uvědomil si, jak mu je po tom včerejším propláchnutí „člověka“ dobře. On totiž pan Prášil normálně vůbec nepil. Tedy, nebyl sice abstinent, ale jako hostinský, prostě a jednoduše – nepil.

Nad vesnicí pustil psa, který prohnal pár zajíců, zvedl nějakého bažanta, ale jinak byl klid. Pod posedem s lesem za zády se potěšil pohledem na široké údolí, dosahující až k hraničním horám a trochu si tak prodloužil život. Vydýchal se a pak se ztratil v lese. Každý by čekal, že to jako obvykle vezme krajem lesa dolů k mysliveckému srubu, dokonce i pes se tímto směrem s radostí rozběhl a byl velmi nemile překvapen, že páníčkovi odskakuje sníh od bot na pěšině, která vede na opačnou stranu.

Bylo to tak. Pan hostinský měl namířeno jinam, první část jeho putování měla oklamat případné sledovatele. Šel ještě kousek cesty po hřebínku a vyšel z lesa na druhé straně, nad osadou patřící k jejich vsi.

Nemusel daleko, zamířil hned k prvnímu baráku u lesa. Pes jej předběhl, neboť za plotem už přátelsky ňafali tři jeho kamarádi.

Než došel, vyšel mu v ústrety k brance majitel domku, dobrý známý a také myslivec Jura Štěrbák, trochu v rozpacích, copak asi hostinský bude chtít.

No, neuhodl by asi nikdo na světě a ani Jurkovi by nepřišlo „na um“, proč vážil Prášil cestu přes kopec k němu. Takže jako moudrý muž mlčel a čekal, co z hostinského vyleze.

On totiž Jura měl také za ušima. Pocházel ze Slovenska, před lety vojákoval v okresním městě, a když na jedné zábavě v Líšnově nějak víc tancoval s jednou pohlednou a příjemnou dívčicí, nezbývalo mu, že aby si ji zanedlouho vzal. Doma na Slovensku pracoval jako dřevorubec, takže i tady v Čechách zůstal lesu věrný. K myslivosti měl také blízko, ale zejména měl výborný a vyhlášený chov takzvaných „fousků“. Ale ať přemýšlel, jak chtěl, na důvod návštěvy hostinského přijít nemohl. Jen tušil, že by to mohlo mít něco společného se dřevem nebo se psy.

Prášil začal ze široka. Že bude brzy poslední leč, takže jak to tak vypadá, chodit by se mohlo dobře, neboť od spodu je přimrzlo. Sněhu sice mnoho není, ale poprašek stačí, zvěř bude dobře vidět.

Zastavil se prý poděkovat za přípravu toho dříví na myslivecký oheň před srubem a při té příležitosti přinesl něco ženě a dětem k Novému roku. „Pokud na tebe něco zbyde, však si dáš taky.“

Jura slušně a srdečně poděkoval, že to jako nemuselo být. Roztáhl uši tašky a ztratil řeč. Taková flákota hověziny vykukovala v tašce z papíru, že polkl nasucho. K tomu stejný kus vepřového a nahoře pořádná hrst párků.

Proboha, co jenom ten hostinský bude chtít?

pokračování příště

Jak se nám povedlo „Vítání léta“

„Králíkův kopec“ před rokem... a dnes

Vydává Městys Doudleby nad Orlicí, Dukelská 68, IČO 274 909. Telefon: 494 383 137
 Publikace je registrována Ministerstvem kultury ČR pod značkou: MK ČR E 15586
 Vydáváno 1x za 2 měsíce. Datum vydání: 21. 08. 2012